

CĂPITANUL MEU.
MONSTRUL MEU.

TRILOGIA MONSTER CARTEA ÎNTÂI

SÂNGELE MONSTRULUI MEU

RINA KENT

TRADUCERE DE ROXANA MIRICĂ

MAFIA ROMANCE

LEDA BAZAAR

RINA KENT

SÂNGELE MONSTRULUI MEU

TRILOGIA MONSTER **CARTEA ÎNTÂI**

Traducere din limba engleză de
ROXANA MIRICĂ

UNU

Sasa

NU MI-AM DORIT SĂ FIU AICI.

Poate că ar fi corect să spun că n-ar fi trebuit să fiu aici.

Am pus totul la cale și m-am strecurat în locul ăsta, care n-a fost niciodată prietenos cu femeile și probabil că nici nu va fi vreodată.

E ironic, dar tocmai aici mă simt cel mai în siguranță. Este singurul loc unde pot să scap, măcar pentru o vreme, de bomba cu ceas pe care o car în mine – metaforic vorbind – de ani întregi.

Mușchii mă dor, iar la fiecare mișcare scap câte un geamăt. Mă simt greoaie, lipsită de vlagă și apăsată de bocancii grei de armată. Fiecare pas înainte e o luptă, iar fiecare respirație e aspră și înecată.

Un bâzâit surd îmi răsună în urechi, așa că mă sprijin de peretele de lângă toalete, încercând să-mi domolesc respirația accelerată.

Îmi ridic mâinile sub luminile fluorescente ale coridorului gri și mohorât. Strălucirea lor amplifică aspectul grotesc al tăieturilor, făcându-le să pară și mai însângerate.

Priveliștea sângelui mă trage brusc în trecut, trezindu-mi amintiri îngrozitoare. O baltă. Focuri de armă. Țipete.

Îmi vuiesc prin minte, când mai șterse, când mai intense, într-un ritm haotic, până când un bâzâit ascuțit îmi invadează auzul. Mâinile îmi tremură, iar corpul îmi înțepenește atât de tare, încât aş putea fi ușor confundată cu o statuie.

S-a terminat!

Respiră!

Trebuie să respiri!

Nu contează de câte ori îmi repet mantra asta. Creierul meu a decis deja că eu și el suntem condamnați să rămânem în trecut, zdrobiți între cadavrele pe care n-am putut să le salvăm și sufletele pe care le-am lăsat în urmă.

— Pe cine avem noi aici?

O voce bine cunoscută, rostind ceva în rusă, mă smulge brusc din transă. Mă îndrept și îmi las mâinile tremurânde să cadă de-o parte și de alta a corpului.

Coridorul prinde contur din nou – posomorât, pătat cu urme gălbui și cu pereți întunecați, mai potriviți pentru o închisoare decât pentru o instituție militară. Luminile nenatural de puternice fac priveliștea să pară orbitoare, aproape sufocantă.

Îmi ațintesc privirea asupra celui care tocmai a vorbit – Matvei, camaradul meu de unitate și un nesuferit notoriu, cu un comportament bolnăvicios de toxic.

Așa cum mă așteptam, nu e singur. Îl flanchează patru soldați, care mă privesc cu un dezgust fățiș și cu un dispreț umilitor.

Toți sunt de două ori cât mine, cu trăsături dure și cu ochi tăioși. Poartă tricouri și pantaloni de camuflaj, mult mai comози decât echipamentul de luptă în care sunt încă prinsă.

Îi așteptam să termine dușul ca să pot intra eu – un obicei vechi pe care îl am de când m-am înrolat în armată, acum 18 luni.

Deși simt amenințarea plutind în aer, îmi îndrept umerii până ce simt peretele rece în spate. Îmi reprim o grimasă și îl privesc pe Matvei direct în ochi. Se vede de la o poștă că el e cel care conduce micul grup.

— Nimeni altul decât slăbănogul de Aleksandr, mă batjocorește Matvei, cu vocea lui aspră și enervantă.

Ceilalți patru chicotesc, lovindu-se peste umăr, de parcă ar fi auzit cea mai tare glumă.

Primul meu impuls e să-i trag un genunchi între picioare lui Matvei și să urlu din toți rărunchii la ceilalți, dar asta ar însemna, totodată, să-mi semnez singură condamnarea la moarte. Cu forța pe care o am acum, abia m-aș putea apăra de una singură. Cinci ar fi peste puterile mele și m-ar trimite fie la spital, fie direct în sicriu.

În plus, venim din lumi cu totul diferite. Cei mai mulți dintre bărbații ăștia au avut vieți crude ori s-au confruntat cu situații disperate și s-au înrolat doar pentru un venit sigur. Unii chiar își falsifică vârsta. Dacă n-ar fi aici, probabil ar fi în vreo gașcă de cartier.

Îmi ridic bărbia și mă strecor pe lângă Matvei, încercând să-mi fac vocea să sune ca a unui bărbat.

— Dacă-mi permiți...

— Dacă-mi permiți, repetă batjocoritor Matvei și îmi blochează drumul cu trupul lui masiv. Ce puști nobil și manierat! Mă întreb dacă are vreo urmă de coaie între picioare.

Cei patru izbucnesc în râs. Încerc să rămân calmă, dar simt cum gâtul mi se încinge și urechile îmi iau foc.

— Dă-mi voie să trec, Matvei! îi spun răspicat, fixându-l cu privirea și rămânând pe poziție.

— Oh, cât e de înfricoșător! „Dă-mi voie să trec! Dă-mi voie să trec!”

Vocea lui scârboasă îmi taie respirația și-mi întoarce stomacul pe dos.

— Ești mult prea încordat, Aleksandr. N-ai putea să te relaxezi puțin?

Mă apucă de umăr și înțepenesc. Un fior de panică îmi străbate tot corpul, la fel ca în ziua în care am pierdut totul.

— Băga-mi-aș! Nu doar că arăți ca o fetiță, dar și la atingere ești la fel.

Îmi mângâie umărul și, chiar dacă ne atingem prin haine, simt cum dorința de a mă desprinde devine tot mai puternică.

— Nu-i de mirare că ești cel mai amărât din unitate.

Matvei își încleștează mâna, ca și cum ar vrea să dovedească faptul că deține controlul și că poate să mă rănească oricând i se năzare.

— Ți-a mai zis cineva că armata nu e un loc pentru neputincioși?

— Nu sunt neputincios, scuipe printre dinți, fără să-mi iau ochii de la fața aia de idiot și înfrânându-mi impulsul de a-i trage un genunchi în coaie.

Ceilalți chicotesc batjocoritor în fundal, dar eu nu pot să-mi desprind privirea de la el. Un rânjete nebun i se întinde pe buze, deformându-i trăsăturile într-un mod aproape grotesc.

— Sună exact ca replica unui amărât.

— Poate ar trebui să verificăm cum stăm cu bărbăția. Ce zici, Matvei? mormăie unul dintre acoliții lui.

Pericolul real al situației mă lovește brusc, ca un val năprasnic. Mă zvârcolesc, încercând să-mi desprind umărul din strânsoarea lui, dar el mă izbește de perete cu o ușurință dezarmantă în timp ce lacrimile îmi năvălesc în ochi.

Sunt slabă!

Nu contează cât trag de mine la antrenamente sau cât încerc să-mi întăresc mușchii. Adevărul rămâne același: nu am forța lor. Nu doar că sunt băbrați, dar au și mai multă vechime în armată decât mine.

— Auuu, plângi, băiete? zice Matvei în timp ce mă zguduie. Să-ți chem mămica să vină să te ia acasă? Ah, stai... tu n-ai mamă, nu-i așa? Nici tată, de altfel. Sărmanul Aleksandr, care încearcă să fie bărbat...

Se oprește brusc din vorbit când îl apuc de umeri și îmi ridic genunchiul, izbindu-l în coaie atât de tare, încât rămâne fără grai.

Fața i se goleşte de orice expresie, rămânând împietrită preț de câteva clipe. Ceilalți se blochează și ei, nevenindu-le să creadă ce tocmai s-a întâmplat.

Îmi eliberează umărul pentru o fracțiune de secundă și, profitând de ocazie, mă smulg și mă strecor de sub brațul lui inert, în timp ce el se zvârcolește și urlă de durere.

— Nenorocitul... futu-ți morții mă-tii! Am să te omor! urlă el din spate, dar eu alerg deja spre ieșire.

Dacă dau de căpitan sau măcar de alți soldați, o să fiu în siguranță.

Lecție învățată: niciodată, *dar niciodată*, să nu mai rămân singură cu Matvei și gașca lui.

Mușchii îmi ard de oboseală, bocancii mă trag în jos, dar tot nu mă opresc din alergat. Exact ca atunci, știu, fără urmă de îndoială, că supraviețuirea mea depinde de cât de repede și cât de departe pot să fug.

Când ieșirea e deja la câțiva pași de mine, simt cum o mână mă apucă de ceafă, mă smulge înapoi și mă trânteste pe podea ca pe un covor vechi.

Șocul loviturii mă cutremură până în oase. Scot un geamăt și îmi duc mâna la braț, acolo unde mă doare. Căcat... Ori e luxat, ori e rupt.

Nu apuc nici măcar să mă gândesc la durere, că o umbră se ridică peste mine. Ridic privirea și îl zăresc pe Matvei, cu fața plină de ură și cu gașca în spatele lui.

— Te-ai ars rău de tot, căcat cu ochi ce ești!

Mă apucă brusc de geacă înainte să pot fugi și mă smucește cu o forță nebună. Țesătura se rupe în partea de sus și aproape că îmi expune bandajele de pe piept. Îmi înfig unghiile în mâna lui și mă agăț cu disperare de geacă, încercând s-o țin închisă.

Pentru prima dată, sunt recunoscătoare că port echipamentul de luptă peste tricou și că n-o să rămân dezbrăcată de tot, chiar dacă l-ar smulge de pe mine.

Și totuși, asta ar atrage atenția asupra bandajelor mele de pe piept.

Mă prinde de gât și mă apasă tot mai tare, până când simt cum aerul dispare. Gâfâi, iar aerul refuză să-mi intre în plămâni.

Picioarele mi se zbat în aer, în timp ce restul de soldați mă batjocoresc, râd și chicotesc. Matvei mă lipește cu spatele de perete și își duce o mână spre pantalonii mei.

— Hai să-ți vedem coîțele alea mici!

Mă zbat, zgârii și țip, dar tot ce pot să scot e un sunet stins și gătit.

Gorilele lui Matvei îmi încleștează brațele și picioarele, strivindu-mă de perete până nu mai pot să mă mișc.

Matvei zâmbește satisfăcut când îmi vede groaza de pe chip, apoi își retrage încet mâna de pe gâtul meu, doar ca să-și îndrepte toată atenția spre pantaloni.

Aș vrea să-i spun „te rog, oprește-te”, dar știu că n-ar face decât să-i stârnească și mai tare. Ar fi ademeniți de rugămințile mele și tentați să dovedească faptul că sunt, într-adevăr, slabă.

— Du-te dracului! mormăi printre dinți, chiar dacă vocea mi se frânge, iar ultimele mele speranțe se topesc în gol.

Matvei îmi răspunde cu un rânjet larg.

— Tu ești, probabil... genul ăla care o ia pe la spate, poponarul!

Îl privesc, îi zâmbesc cu ură și mă arde dorința de a-i scoate ochii pentru simplul fapt că e un dobitoc încovoiat de prejudecăți.

Matvei întruchipează întreaga masculinitate toxică ce otrăvește tot locul ăsta. Crede că un bărbat trebuie să pozeze în dur și să-și stăpânească orice emoție, altfel devine un nimic în ochii lor. După logica lui stupidă și limitată, să fii gay e tot o slăbiciune. De când am intrat în locul ăsta, nu trece zi fără ca el și prietenii lui să nu mă numească așa.

Nu sunt nici bărbat, nici gay, dar simt umilința pentru toți cei pe care i-a călcat în picioare la fel ca pe mine.

Să fii femeie într-o lume a bărbaților e la fel de rău.

Ăsta e unul dintre motivele pentru care mi-am tăiat părul și am intrat în armată deghizată în bărbat. Unchiul meu m-a ajutat, mituindu-l pe doctorul care mi-a făcut controlul

medical și pe alți câțiva oficiali, ca să-mi ascundă identitatea și să mă lase să mă integrez în instituția asta.

Dacă s-ar afla că sunt femeie, m-ar omorî. E atât de simplu.

Și dacă tocmai Matvei, dintre toți, ar afla adevărul, aș fi terminată rău de tot.

Mă arunc înainte într-o ultimă încercare de a mă elibera, dar ei continuă să mă strângă și mai tare.

Matvei îmi desface cureaua de la pantaloni, iar eu simt cum transpirația îmi acoperă pielea. Respirația îmi accelerează tot mai tare, până când fiecare răsuflare îmi sfâșie ultima urmă de control.

În cei 20 de ani ai mei, asta e a doua oară când mă simt atât de neputincioasă, sfâșiată și convinsă că nu există nicio cale de scăpare.

Prima dată a fost atunci când mi-am pierdut aproape toată familia și am fost nevoită să fug ca să-mi salvez viața.

Lanțul evenimentelor din prezent mi se derulează obsesiv în adâncul minții. Matvei o să afle că sunt femeie. M-ar putea agresa împreună cu gorilele lui, apoi fie m-ar raporta căpitanului, fie mi-ar cere favoruri sexuale pentru a-mi ține secretul în siguranță.

E șantaj... sau izgonire din singurul loc unde mă simt în siguranță. Futu-i, aș putea chiar să ajung la închisoare pentru că am mințit armata.

— Ești un mic rahat cu ochi care se supune, nu-i așa? Bag mâna în foc că ești docil și vai de tine, îmi zice Matvei, lingându-și buzele într-un gest plin de insinuare.

— Iar pula aia a ta moartă ar demonstra contrariul, îi răspund, înfigându-mi privirea în el. Asta înseamnă că tu ești ăla care se supune, tâmpitule!

Îi aud lovitura înainte s-o simt. Pumnul lui mi se izbește de față, aruncându-mi capul într-o parte. Sângele mi se împrășcă pe perete, buzele mi se umflă de parcă ar fi de două ori mai mari, iar nasul mi se înfundă instant.

Și totuși râd ca o descreierată. Râsul meu e atât de crud și de sfidător, încât toți rămân cu gura căscată și mă fixează cu privirea.

— Așa de macho și de mare, dar în același timp atât de mic! Poate că ar trebui să-ți vedem *ție* pula, Matvei.

— Ticălosul dracului! mormăie el, ridicându-și din nou pumnul.

Îl privesc drept în ochi. Îl provoc intenționat și îl tachinez. Atâta timp cât e ocupat să mă rupă în bătaie, n-o să se gândească la faptul că nu am ce să ascund între picioare.

— Ce se întâmplă aici?

Cu toții se opresc la auzul vocii grave și autoritare. Parcă și lumea întreagă încremenește pentru o fracțiune de secundă, în timp ce nou-venitul pășește spre noi.

Starea mea de alertă se potolește pentru o clipă, doar ca să se întetească din nou când îl văd.

E înalt și bine făcut, dar nu la fel de masiv ca soldații din jurul meu. Are un corp antrenat și agil, mai degrabă de spion sau de membru al Forțelor Speciale. Judecând după tricoul negru cu mânecă lungă și după pantalonii de camuflaj, probabil chiar e unul dintre ei.

Au propria tabără, dar în perioada asta sunt oaspeții noștri, veniți pentru un antrenament mai deosebit.

Când îmi ridic privirea spre chipul lui, mă izbește conturul trăsăturilor: întunecate, ascuțite și, mai presus de toate, golite de orice emoție. Mă simt de parcă m-aș uita la o entitate inexistentă, proiectată doar temporar în lumea fizică.

Are un fel curat și misterios de a fi atrăgător, iar ceea ce mă tulbură cel mai tare e faptul că exteriorul lui nu trădează nimic din ceea ce mocnește înăuntru.

Și, mai rău de atât, îmi pare ciudat de familiar. Prezența lui îmi dă senzația unei întâlniri uitate, ascunse printre sentimente nerezolvate și printre amintiri neatinse.

Oare unde l-am mai văzut?

Soldații îmi dau drumul și simt cum gravitația mă trage în jos. Nenorocitul ăla de Matvei îndrăznește chiar să mă apuce de umăr, de parcă am fi prieteni la cataramă, înainte ca toți să se alinieze și să salute.

— Căpitane!

E căpitan? Cum dracu' se face că toți idioții ăștia îl cunosc, numai eu nu?

Se oprește chiar în fața noastră, în bocancii lui negri, și mă țintuiește cu privirea. Îngheț pe loc și salut, simțindu-mă ca o începătoare.

Hai, adună-te odată!

De obicei sunt cea mai disciplinată când vine vorba de regulile de conduită militară.

Căpitanul merge de-a lungul liniei, fără să dea obișnuita comandă „pe loc repaus”, așa cum fac de obicei superiorii. Prin urmare, rămânem pe poziție, cu privirea înainte, atât de înțepeniți, încât simt cum articulațiile îmi pulsează de durere.

Totuși, s-ar putea să aibă legătură și cu buza mea spartă sau cu nasul înfundat.

Mișcările căpitanului nu sunt deloc grăbite, ba din contră – urmează un ritm calculat și metodic, oprindu-se în dreptul fiecărui soldat și studiindu-i chipul.

Simt cum soldatul de lângă mine se încordează, de parcă m-ar avertiza în tăcere că urmez eu. Încerc să-mi țin privirea

în depărtare, dar el își apleacă ușor capul, iar ochii lui ca de gheață mă prind în capcană. Sunt atât de reci și de limpezi, încât par să semene cu ochii unui lup arctic.

Privirea lui nu doar că mă tulbură, dar mă și face să tremur din pricina răcelii cu care mă cercetează.

Ce dracu'?

Încerc să scap din ceața care îmi apasă mintea și să privesc înainte, cuvântul-cheie fiind „încerc”.

Mi-e imposibil să-i ignor prezența când e atât de aproape. Cu fiecare gură de aer, parcă îl absorb în mine.

Miroase a aer proaspăt și a curat – lucru aproape inexistent în tabăra noastră de antrenament.

— Întreb pentru a doua și ultima oară: ce s-a întâmplat aici?

Cuvintele lui, rostite cu un calm glacial, îmi trec peste piele și mă lovesc în piept, pline de autoritate. Vorbește rusa într-un mod cu totul diferit de ceilalți bărbați din armată.

Restul soldaților folosesc un limbaj colocvial, dar el vorbește cu o precizie și cu o eleganță care îmi amintesc de modul în care am fost eu crescută.

Buzele îmi tremură, gata să dau totul din casă, dar Matvei face un pas înainte.

— Doar glumeam între noi, domnule.

Glumeam pe dracu'.

Probabil că am ieșit din poziția de salut, pentru că, pe măsură ce căpitanul îmi invadează spațiul, revin imediat în poziția corectă.

Doamne!

Am uitat că se află chiar în fața mea.

Nu, nu am uitat. Asta ar fi imposibil. Mai degrabă, am fost luată prin surprindere de obrăznicia lui Matvei.

— Glumitul ăsta include un nas spart și o buză însângera-
rată, soldat? îl întreabă el pe Matvei, fără să-și desprindă pri-
virea de la mine.

— Uneori da, domnule! răspunde Matvei cu aroganța
scârboasă care îl caracterizează.

— Foarte bine!

Într-un final, căpitanul face un pas înapoi. Înainte să apuc
să respir cum trebuie, își ridică pumnul și îl lovește pe Matvei
atât de tare, încât îl face să se clatine sub forța loviturii.

Un suspin colectiv străbate sala atunci când sângele îi
țâșnește lui Matvei din nas și se prelinge pe podea.

Căpitanul își coboară mâna, lăsând-o să atârne nonșan-
lant pe lângă corp.

— Atunci să zicem că glumesc, soldat... dar tot o să vă
raportez pe toți cinci superiorului vostru direct, pentru ne-
supunere. Poate așa o să înțelegeți odată pentru totdeauna
că instituția asta nu tolerează asemenea jocuri.

Apoi se întoarce și se îndepărtează cu pași lungi și măsu-
rați, iar privirea mi se lipește de el fără să vreau.

Matvei își strânge nasul și înjură printre dinți, iar ceilalți
se reped spre el, încercând să-i oprească sângerarea.

Nu aștept ca furia lor să se reverse peste mine și să mă
prindă din nou. Așa că, fără să-mi dau voie să mă gândesc
prea mult, îl urmez pe căpitan.

Poate, cine știe, am găsit în sfârșit pe cineva care să mă
învețe cum să nu mai fiu o neputincioasă.

DOI

Sasa

DEȘI ÎMI PLACE SĂ CRED CĂ SUNT O PERSOANĂ RAȚIONALĂ, care analizează totul înainte de a acționa, există momente în care mă las purtată de impuls, fără să mă gândesc la consecințe, la împrejurări sau la reacțiile celor din jur.

Ăsta este unul dintre acele momente.

Deși cizmele mă chinuie, iar nasul plin de sânge și buzele umflate îmi îngreunează fiecare suflare, pașii mei devin surprinzător de ușori.

Merg iute, încercând să țin ritmul cu misteriosul căpitan.

Știi cum unele persoane îți apar în cale cu un scop anume? La început doar am bănuیت asta, dar acum sunt sigură – el a apărut exact din acel motiv.

Nu e altceva decât un fenomen, o apariție unică, ceva ce se întâmplă o singură dată în viață... iar dacă nu profit acum de șansa asta, alta n-o să mai fie.

Silueta i se pierde în adâncul coridorului sumbru, scăldat în lumina obositoare a neodelurilor.

Nu pot să nu remarc felul în care pășește. Nu, nu doar că merge. Calcă hotărât, cu un aer care trădează un scop precis. Arată ca un căpitan chiar și atunci când nu e în misiune.

Tocmai când e pe cale să dispară după colț, mintea îmi intră în alertă la gândul că aș putea să-l pierd – și, odată cu el, mi-aș pierde și șansa.

— Căpitan! strig, adunându-mi toată puterea care mi-a mai rămas.

Nu dă niciun semn că m-ar fi auzit. Pentru o clipă, sunt sigură că l-am pierdut și că toată energia mea s-a risipit în gol.

Apoi, dintr-o mișcare bruscă, se întoarce, iar eu înțepesc. Chiar dacă distanța dintre noi s-a mărit, îl văd acum mai limpede ca niciodată, iar privirea lui pătrunzătoare mă prinde ca într-o capcană invizibilă.

Asprimea crudă din ochii lui, aproape animalică, mă ținutuește pe loc. Atunci mă lovește revelația.

Arată ca o armă în carne și oase.

Nu trebuie să-l văd în acțiune ca să știu că e deopotrivă eficient și rece ca gheața.

N-ar trebui să-mi fac vreo iluzie în privința acestui bărbat doar pentru că m-a salvat. Ținând cont de rangul lui, ar fi făcut același lucru pentru oricine altcineva.

E o datorie. Nimic mai mult, nimic mai puțin.

Mă măsoară din cap până în picioare, până când ochii i se încruntă într-o expresie clară de dezaprobare.

— Ai obiceiul să nu-ți saluți superiorii, soldat?

Vocea lui gravă și precisă mă lovește din nou. Tonul său poartă o răceală autoritară și o umbră de amenințare care mă înțepenește pe loc.

Ridică dintr-o sprânceană perfect arcuită, iar eu mă redresez și execut salutul.

— Nu, domnule, nu!

Tăcerea dintre noi devine insuportabilă și aproape că mă aștept să se întoarcă doar ca să mă alunge. Și totuși vocea lui spulberă liniștea din nou.

— Care e numele tău, soldat?

— Soldat Lipovski, domnule!

— Numele complet.

Un fior mă străbate pe dinăuntru. Poate că vrea să-i spun numele meu ca să mă raporteze... sau pentru cine știe ce altceva. Îmi alung gândul și îi răspund:

— Soldat Aleksandr Abramovici Lipovski, domnule.

Urmează o tăcere grea. Câteva secunde se lungesc cât o eternitate. Oricât aș încerca să rămân pe poziție, simt cum o picătură de sudoare îmi alunecă pe șira spinării.

Fiecare pas de bocanc răsună și îmi pulsează în urechi pe măsură ce el se apropie. Când se oprește la doar câțiva pași de mine, aerul parcă refuză să-mi mai intre în plămâni.

Oare tăcerea a fost dintotdeauna atât de chinuitoare? Sau doar în preajma căpitanului devine de nesuportat?

Nu sunt pregătită să-i aud tonul de comandă. Nu contează că a mai stat aproape de mine și înainte. Prezența lui are un fel de intensitate care nu-ți dă pace, oricât ai încerca s-o suporti.

— De ce mă urmărești, soldat Lipovski?

— Nu vă...

— Nu ce?

Ceva se schimbă în vocea lui. Tonul i se schimbă ușor, dar suficient cât să simt cum o undă de tensiune îmi străbate șira spinării. Nu m-am pierdut niciodată în fața unui om cu autoritate. Nu m-am purtat și nici nu m-am simțit vreodată așa cu superiorii mei. Căpitanul ăsta însă intră într-o altă categorie – una cu care nu m-am mai confruntat până acum.

— Nu vă urmăream, *domnule*, îi spun pe un ton mai grav decât vocea mea bărbătească obișnuită.

Înghet atunci când își înclină capul, studiindu-mă cu o atenție aproape intruzivă.

— Ai de gând să-mi explici, atunci... de ce te afli în același loc cu mine?

Simt cum își pierde răbdarea. Nu trebuie să-i privesc chipul, când se aude limpede în vocea lui.

Dacă nu profit de șansa asta, am să rămân în amintirea lui doar ca o umbră fără chip.

— Am mințit, *domnule*!

— Ai mințit?

În glasul lui se simte o urmă de ironie. În realitate, nu-i tocmai ironie, ci mai degrabă un fel de „Așa, deci?”

— Da! V-am urmărit, dar doar ca să vă pot cere ceva, *domnule*.

— Nu ești în măsură să-mi ceri ceva.

— Știu... și o să înțeleg dacă mă refuzați, dar aș prefera să fiu respins decât să regret că n-am făcut acest pas, *domnule*.

— Și care ar fi pasul?

Pentru prima oară de când l-am urmărit, îl privesc direct în ochi, în mod intenționat. Intensitatea cu care se uită la mine mă lovește ca un pumn și aproape că-mi dă peste cap întreaga misiune.

Aproape.

Inspir adânc, încercând să-mi adun gândurile și să-mi amintesc ce se află în joc. Nu e numai despre mine.

Familia mea depinde de asta.

Sunt lipsiți de putere, sunt ascunși... și nu au pe nimeni care să-i apere, în afară de mine.

— Vă rog să mă antrenați, domnule, îi spun eu cu voce clară și hotărâtă.

— Să te antrenez? repetă el.

Deși vocea îi e calmă, calmul acela e înșelător și ascunde o amenințare. Asta mă face să-mi pun la îndoială, indirect, propriile cuvinte.

Cu toate astea, reușesc să îmi păstrez controlul.

— Da, domnule.

— De ce?

Fața și postura lui rămân neschimbate. Pare la fel de neclintit ca un zid ridicat între mine și ceea ce vreau să obțin.

Întrebarea lui e firească, dar răspunsul nu e deloc unul simplu. Nu pare genul de om care să înghită lingușelile, așa că, dacă i-aș spune că îl cred puternic, mi-ar zice că bat câmpii. Nu numai că nu l-am văzut niciodată în acțiune, dar nici măcar nu știu cum îl cheamă.

Dacă i-aș spune că vreau să intru în trupele speciale ca să-i pot proteja pe ai mei, ar suna ca o trădare.

Prin urmare, trag aer adânc în piept și aleg calea cea mai directă.

— Pentru că nu vreau să fiu slab, domnule.

— Nu vrei să fii slab. Interesant!

De obicei, ultimul cuvânt ar fi fost rostit cu un strop de curiozitate, dar nu și de către căpitan. La el capătă o nuanță întunecată, ascunsă sub o ironie rece.

E o combinație stranie, greu de descifrat.

— Are ceva de-a face cu nasul și cu gura ta, făcute praf? mă întrebă, ridicându-și bărbia spre mine.

Dintr-un motiv pe care nici eu nu-l înțeleg, cuvintele lui mă fac brusc să mă simt expusă, conștientă de chipul meu și de slăbiciunea pe care am arătat-o mai devreme în fața lui. Mi-aș dori să-mi sap o groapă și să mă las înghițită de pământ, doar ca să nu-mi mai simt rușinea.

Și totuși, nu e vorba doar despre mine, așa că încuviințez ușor.

— Vorbește, Lipovski! Ai o voce, folosește-o!

Oare omul ăsta e... un dictator? Încă nu e prea târziu să mă răzgândesc... nu?

Sub privirea lui care mă despică în două, rostesc:

— Da, domnule!

— Camarazii tăi te-au prins la înghesuială, te-au bătut și te-au zdruncinat puțin, iar acum tu vii să ceri ajutor. Din câte văd eu, nu ești făcut pentru locul ăsta. Ar fi mai bine pentru toată lumea să-ți strângi lucrurile și să pleci.

La început sunt surprinsă, dar sentimentul dispare rapid, înlocuit de o furie puternică.

— Cu tot respectul, nu știți nimic despre viața mea, așa că nu aveți dreptul să-mi cereți să plec, domnule!

Căpitanul nu ratează felul în care accentuez cuvântul „domnule” și mă fixează cu o privire atât de pătrunzătoare, încât am impresia că iau foc și mă prăbușesc direct în iad.

— Nu, n-am dreptul. Ce pot face însă e să aștept clipa în care împrejurările vor lucra împotriva ta și o să renunți.

— Sunt suficient de puternic pentru locul ăsta.

Își întinde o mână spre abdomenul meu, iar când mă dau înapoi din instinct, mă atinge ușor pe gambă cu vârful bocancului. Lovitura nu e puternică, dar e precisă și rapidă.

Picioarele îmi cedează și mă prăbușesc, sprijinindu-mă de podea cu mâna înaintea să ating pământul.

Când îmi ridic din nou ochii spre el, căpitanul mă privește de sus.

— Nici măcar nu știi să-ți ții echilibrul și ai tupeu să vorbești de forță? Renunță, soldat!

Umilința îmi clocotește sub piele, iar gustul amar al ironiei îmi inundă gura. Nu e prima dată când mă aflu într-o astfel de situație.

Renunță, Sasa!

Asta mi-au spus toți mereu și îmi spun chiar și acum. Sunt slabă – fizic, psihic și emoțional. Cu cât lupt mai mult împotriva curentului, cu atât sunt trasă tot mai jos de valuri. Și totuși, dacă aș fi urmat logica asta, n-aș fi găsit niciodată puterea să mă ridic și să-mi recapăt controlul pierdut.

Căpitanul se întoarce brusc, izgonindu-mă din preajma lui ca pe o muscă enervantă.

— Nu! îi spun eu răspicat, iar ecoul vocii mele răsună între pereți.

Surprind momentul exact în care căpitanul își schimbă decizia și mă privește. Din nou. Se oprește brusc și se întoarce spre mine cu totul.

Pentru a doua oară, mă lovește imaginea corpului său impunător, cu fiecare mușchi bine conturat. Atunci îmi dau seama că el e, în realitate, cea mai pură întruchipare a unei mașinării de ucis într-un trup de om.

Își încrucișează brațele și mă țintuiește cu privirea... doar că privirea i s-a schimbat.

Nu mai e dispreț acolo. Și, chiar dacă asta ar trebui să fie un semn bun, nu este. În locul disprețului, simt un alt tip de presiune – o provocare care îmi taie răsufarea.

Mai devreme mi-a spus să renunț, dar acum pare gata să mă forțeze s-o fac.

— Nu? repetă el lent, cu acea răbdare amenințătoare.

Știu că e o tactică de intimidare.

Omul ăsta e obișnuit ca totul să se desfășoare după regulile lui, iar cea mai mică urmă de rebeliune este, în ochii lui, o ofensă care se pedepsește.

— Nu, domnule! îi spun.

Aș putea să jur că o umbră îi întunecă privirea pentru o clipă, prea fugară ca s-o pot surprinde sau s-o pot studia cum trebuie.

— Ești în genunchi pentru că n-ai putut rămâne în picioare după o manevră simplă și ai tupeul să-mi spui nu?

Este o întrebare, dar sună retoric. Cuvintele lui sunt încărcate de atâta dispreț, încât simt cum pielea mi se înfioară.

Încerc să mă ridic, dar mă împinge înapoi doar cu o simplă atingere pe umăr. În poziția asta e atât de aproape, încât îi simt mirosul discret: poate aftershave, poate gel de duș, oricum ar fi, miroase a curat.

— Ți-am dat eu permisiunea să te ridici?

— Nu, domnule!

Înghit în sec, iar sunetul se pierde în liniștea din jur.

Totuși, nu-mi pot lua ochii de la privirea lui de gheață, chiar dacă mă simt paralizată și lipsită de orice cale de scăpare.

Da, privirea lui e înfricoșătoare, dar nimic nu mă sperie mai tare decât gândul că aș putea fi dată afară din armată.

Mai ales când mă gândesc la soarta celorlalți.

— Poate că nu am puterea acum, dar vreau s-o am.

Vorbesc pe un ton aspru, incapabilă să-mi mai stăpânesc emoțiile care dau năvală peste mine.

— O să muncesc din greu pentru asta. O să fiu cel mai disciplinat soldat pe care îl aveți, dacă îmi dați o șansă.

— Să-ți dau o șansă...

De data asta nu e o întrebare, ci doar o simplă constatare.

— Sunt soldați mai competenți decât tine. De ce te-aș alege pe tine?

— Nu știu ce răspuns să vă dau, domnule... dar știu că nu renunț niciodată.

Căpitanul ridică dintr-o sprânceană și mă privește din nou cu acel aer imposibil de descifrat.

— Dovedește-o mai întâi, spune el lejer, de parcă metoda ar fi de la sine înțeleasă.

Confuzia mi se scrie pe față când îl întreb simplu:

— Și cum fac asta?

— Ei bine, asta e partea pe care trebuie s-o descoperi singur.

Se retrage ușor și îmi aruncă o ultimă privire severă.

— Să vedem dacă ai în tine tăria necesară să-i iei locul unui bărbat, Lipovski.

Apoi se întoarce brusc și pleacă.

Fruntea mi se încrețește la auzul ultimelor lui cuvinte. Nu a spus locul „unui alt bărbat”. A spus „locul unui bărbat”.

Mă întreb de ce a ales să se exprime așa.

Oricum, asta nu mai contează. Acum, în sfârșit, am șansa să-mi recâștig controlul asupra vieții mele după masacrul care mi-a luat tot ce aveam.

**Rina Kent, senzația BookTok și autoare de bestsellere
New York Times, uimește cu o nouă poveste de dragoste
fierbinte din lumea Mafiei, în care se împletesc
elemente din filmul despre neînfricată Mulan.**

EU CAUT RĂZBUNARE. EL VREA SĂ STĂPÂNEASCĂ LUMEA.

Eu și Kiril suntem precum ziua și noaptea.

N-ar fi trebuit să existăm nici măcar în același
cadru sau în același univers.

Totuși, ne întâlnim în cele mai stranii împrejurări.

El este superiorul meu în armată și totodată bărbatul
care o să mă arunce în mijlocul unui măcel.

Farmecul lui și perfecțiunea aparentă
n-ar fi trebuit să mă ispitească.

Dincolo de această perdea de fum se ascunde
un monstru manipulator și lipsit de emoții.

Iar acel monstru ar putea să-mi descopere toate secretele,
inclusiv motivul pentru care mă prefac că sunt bărbat.

Ar putea, în același timp, să mă ademenească până
în punctul din care nu mai există cale de întoarcere.

**„Uau! O poveste explozivă și care dă dependență!
N-am mai lăsat cartea din mână. Nu degeaba
e Rina Kent regina scriitoarelor, iar monștrii
ei sunt irezistibil de întunecați.”**

Kay Daniels Romance

ISBN: 978-630-361-180-8

9 786303 611808

www.edituracorint.ro